

litæ, acceptans Duellum, ex gravi metu amissionis famæ, & officii.

I V.

Licetum est, in statu naturali hominis, acceptare & offerre Duellum, ad servandas cum honore fortunas, quando alio remedio earum jactura propulsari nequit.

V.

Afferta licentia pro statu naturali, applicari etiam potest statui Civitatis, ma'è ordinatæ, in qua nimirum vel negligentia, vel malitia Magistratûs, justitia apertè denegatur.

Auditis itaque, super unaquaque earum Propositionum, dictorum Cardinalium & Consultorum judiciis, atque omnibus ritè & maturè consideratis, Nos ipsas, presentium Litterarum tenore, & Apostolicâ auctoritate tamquam falsas, scandalosas, ac perniciosas rejicimus, damnamus, ac prohibemus, ita ut quicumque illas aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut etiam de iis, disputandi gratiâ, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à quâ non possit (praesertim in mortis articulo) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi ab existente pro tempore Romano Pontifice absolvi.

Insuper districtè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini judicii, prohibemus omnibus Christifidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, & statûs, etiam speciali & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquarum ipsarum, ad praxim deducant.

Jam verò ut exitiosam Duellorum licentiam, in Christianâ ac praesertim Militari Republicâ, nonobstantibus providis Legibus à plerisque etiam Sacularibus Principibus & Potestatibus ad eandem
extir-